

Gânduri mute

- *fragment II* -

Atena Rotariu

Uram să mă trezesc devreme. Asta însemna să rămân în viață cât mai multe ceasuri și să mă chinui să nu mă concentrez pe ticăitul morbid al liniilor lungi și subțiri precum lama de cuțit. Mecanismul răsuna în odaia neînsuflețită precum lovitura de topor, de parcă nu ar fi existat un moment anterior în care coada grea de lemn tăia aerul, ci se înțelegea numai gravitatea fierului ce despică materia. În mine răsuna precum lamela ce taie fin pielea și care trezește o durere înăbușită și crescândă în întreaga mână, până ce ți-o amortește, iar firicele de păr blonde și țesutul se colorează precum nervurile fragile ale unei frunze de toamnă. Într-adevăr, ceasul era doar un ceas rotund, bej, urât care atârna de un perete murdar și care se desprindea de cuiul de susținere, căci un cutremur minor îl mișcase, iar pe mine nu mă interesa de existența lui.

Dacă atârna de peretele acela sau nu, nu conta. Timpul se scurgea și în acel cavou cu aer stătut, în același mod în care o făcea în sufragerie, pe hol, pe potecile parcului sau într-un cimitir. Doar că omul uneori mai uită care este poziția lui, probabil atunci când își numește copilăria amintire sau când vede că hainele vechi nu îi mai vin își mai aduce aminte de zilele care trec. Astfel că își atârnă lamele de pereți și așteaptă ceva ce nu are să vină. Lamelele mele sunt urâte, dar și camera mea este asemenea și poate că un ceas estetic ar fi înrăutățit absolut tot. Dar am mers în multe case, mai mari sau mai mici unde cadranele cu sticlă și lamele închise

erau frumoase, chiar decorate și parcă îmi părea rău că al meu era așa hidos.

Sora mamei stătea în acele blocuri moderne de lângă Cișmigiu. Era un apartament destul de banal, dezorganizat, dar avea două ceasuri dacă nu mă înșel. Unu era din Cehia, avea drept fundal un mozaic din sticlă colorată și se afla chiar deasupra patului. Dacă avea să se răcească corpul cuiva chiar sub acel ceas, poate că ar fi avut ochii la fel de luminoși precum acea sticlă în care fâșia de soare se reflecta doar la amiază.

Medeea avea un ceas deșteptător roșiat și minimalist, dar căruia îi scosese bateriile. Mai era un ceas mic și simplist în bucătărie, în fața căruia se mumifica mama ei ce mai degrabă cosea până când întreaga casă se culca. Apoi își înțepa degetele cu acul și plângea, ca să se scuze dacă avea ca lumina de pe hol să se aprindă la miez de noapte. Mai era unul în sufragerie, cum se cuvenea să aibă o bună familie în fața celor invitați, iar acela era favoritul meu. Avea cifre romane, dar nu era acel font serios și banal, ci unul mai dulce, iar cadranul era albăstriu ca de apus de iarnă. Când venea mama Medeei cu tava de biscuiți și cafea mă omora totuși acel ticăit, parcă mai dur, al sufrageriei. În rest, nici nu-l băgam în seamă .

Preda totuși avea multe ceasuri în casă, țin bine minte asta, și mereu întârzia. Nu cred că vreodată venise la timp, mai ales după începutul liceului. Îl așteptam ore și realizarea mă lovea doar când îl zăream. Iar eu mă enervam, iar lui nu îi păsa. Timpul trecea, iar noi doar ne consumam.

În prima seară adormisem greu, căci uitasem ce înseamnă să fii pradă întregii lumi când noaptea e adâncă, iar casa pustie. Nici nu reuşisem să rămân în patul mamei. Închisesem toate ferestrele şi mă sugrumam cu pătura din camera mea, aşteptând să cad de durerea cearcănelor ce le simţeam cum se învineţesc şi subţiază. Lemnul trosnea, spaţiul se sfâşia, dimineaţa plesnea prin crăpătura dintre cele două ferestre prost închise. Dimineaţa sosea cu înţelegerea că eu nu

aveam nimic pentru o zi începută aşa devreme. Mă holbam la tavan şi încercam să îmi imaginez un program. Gol.

Apa clocotea în ibric, iar atunci când începuse a bolborosi acoperisem coada încinsă cu o cârpă murdărită şi o vărsam cu grija şi extenuare peste zaţul vechi de cafea. Şi sorbeam mici guri, îmi odihneam oasele feţei pe genunchii tari şi priveam către zugrăveala pereţilor, materia lor, strada ce urca pe Filaret şi oraşul vicios ce îşi mânca oamenii cu mândrie. Începusem să nu mai sorb nimic, ci să ţin cana aproape plină în palmele mate, îndreptate ca o extensie către fereastră îngustă a bucătăriei, iar moleşeala şi claritatea unei zile irosite îmi desprindeau degetele de pe lutul spălăcit. Doar fierbinţeala mă ţinea trează, conştientă între pereţii casei, căci fiinţa încerca să-şi găsească loc într-o lume unde toţi oamenii şi-au cumpărat bilet la timp.

Aş fi vrut să ies cu cineva, să simt că am prieteni, dar în minte mi se repetau telefonul prin care mi se spunea „aş vrea să te văd, dar nu cred că sunt în stare astăzi...” şi modul în care este

trântit în receptor, același vorbitor îngânând „să mă mai lase și asta”. Mai trebuia să dispar din când în când, de acord, de acord.

Mi-am adus aminte de toate cărțile ce putrezeau în sufragerie și de faptul că mereu mă lamentam că nu am timp să citesc. Am lăsat cana în chiuvetă și cu durere în oase m-am îndreptat către camera întunecată. Mai toate cărțile erau gălbejite, cu coperti rupte sau lipsă, cu pete mărunte de parcă foile prinseseră pete de îmbătrânire. Până și cărțile îmbătrâneau și deveneau fragile în mâinile noastre și așteptau în sicriele de plumb și sticlă prăfuită. Mă așezasem cu genunchii înghesuiți sub mine și începuse a citi dintr-o carte al cărei nume nu mi-l mai amintesc. Ochii mi se concentrau doar asupra petelor, a fontului, a spațiului dintre rânduri. Ajunsesem culcată pe întreaga canapea, în timp ce părul mi se întindea pe față iar paginile îmi cădeau printre degete. Privirea îmi era îndreptată către copacii statici ce acopereau ferestrele, dar mintea era paralizată asupra gândului că sufrageria era atât de întunecoasă, deși era plină de perdele înalte.

Telefonul sunase și ca din coma m-am trezit simțindu-mi corpul greu și fugind către măsuta de pe hol. „Mă las de facultate. Plec la Cluj și de acolo văd cum rezolv”. Nu era pentru mine. Am lăsat telefonul jos cu o forță teleghidată și mi-am păstrat gâtul arcuit spre podea. Fusesem atât de singură încât vocea aceea dezechilibrase întreaga casă. Devenisem conștientă de liniștea care acum umplea încăperile cu presiunea sa anormală. Din hol, dacă ești străin și îți ridici fața, vezi aproape toate odăile. Precum străinul nădăjduiam cu frică să cuprind tot acel spațiu, parcă un amalgam de celule ce nu reușeau să constituie nimic viu. Prin ferestre vâjâia părăsit un vânt ce dădea elan țesăturilor îngălbejite

de pe ferestre. Mă așteptam ca de nicăieri o nălucă să se înfățișeze în tocul ușii și, cu toata naturalețea, să îmi ia mâna ușoară și să îmi arate un mister. Dar vâjâitul se răsfângea în mobilă și misterul nu se arăta. Nici telefonul nu avea să sune și cineva, de cealaltă parte, să mă roage să-l întâlnesc după-amiază la cafea.

În fața oglinzii din camera mea îmi întinsesem trusa de machiaje, aceeași de doi ani, și robotic îmi albeam fața și îmi desenam arcanе maronii pe pleoape. Firele castanii le asupream sub o perie uscată de lemn și mi se părea că îmi stătea prost oricum. Hainele erau șifonate, nu se potriveau și mă întrebam cum am existat până acum. Dar nu mă căuta nimeni. Nu aveam pentru cine să fiu frumoasă, nici măcar pentru mine. Am renunțat să mă caut demult.

Străzile erau tăcute și moarte. Era ora la care adulții erau plecați și bătrânii închiși. Făceam ca întotdeauna acel drum și nu știam unde mă îndrept. Prin praful aleilor am ajuns pe Elisabeta și observam cum oamenii, ca după o seară de teatru, analizau toate cele văzute și auzite.

Mă întrebam adeseori ce s-ar întâmpla dacă nu am mai avea ceasuri. Nici la mâini, în buzunare, în case. Ziua s-ar scurge și noaptea ar apune ca de obicei, dar cu omul ce se întâmplă? Îmi pare că noi suntem singurii care ne sugrumăm cu numere, le facem nucleul existenței noastre. Odată mi se spărsese ceasul chiar înainte de a pleca la liceu, iar acea zi mi s-a părut cea mai bulversantă. Mă speria să văd oamenii mergând drepți și fără ocolișuri și grăbiți că au să întârzie, numai eu nu întârziam nicăieri. Timpul pentru mine se risipea, devenea asemenea unei axe ce acum se moleșea și care mă ghida doar după metamorfoza

sa în culori de văzduh. „Este timpul să...” auzeam adesea, dar timpul nu este un verb, nici un substantiv, el este teroarea noastră.

Zumzăia în jurul meselor de pe trotuare critica aspră asupra unui adevăr interpretat de toate gurile. Tramvaiul urla înfundat pe șinele ruginite, florarii țipau și huiduia, tocurile pantofilor blestemau pământul, iar eu repetam același drum veșnic sub nebunia oamenilor ce țineau la puținele ore ale înserării. În parc ajunsă, se mai auzeau la intrare doar ziarele afurisite de bătrâni asaltați în revoluții trecute. Urma după primă alee o liniște orășenească. Se mai trosneau în vânt sunetele pietrelor umblate de iubiți, bricheta și tabachera ce se ciocneau în mâinile unui tânăr, o mașină ce furios străbătea Bucureștiul. Acum, la ora în care soarele dojenește toate sufletele vinovate și îndurerate, timpul, sensul, deruta dispar, se risipesc.

Clopotele băteau și orașul murea. Vântul tăcea, asemenea și păsările. Doar străzile evocau armonii sub aura strălucirii. Prin frunze albul luminii spinteca spațiul și mișca pavele. Din lac se sculau nimfe ce purtau pe creștet coroane aurite și în loc de o căldură excesivă, mă durea trupul de înfrigurare. Sufeream de neîmplinirea unei seduceri, căci nici această înfiorare a naturii pe care o observam zi de zi nu mă îndepărta de oameni și de trecut. Când aveam să ating visul frumuseții, ochii mi se umezeau și inima se ofilea. Nu puteam scăpa de realitatea în care mă afundasem. Oamenii erau pretutindeni, clădirile le vedeam în decădere, vâlva orașului reînvia, iar eu tot mai tare mă simțeam străină de abrutizarea în care mă învârteam.

Pe străduțe mai îndepărtate vedeam un bătrân ce își târa existență în seara de păcate. Deznădejdea i se citea în toată ființa

și în chipul care plângea cu suspine și extenuare : „au...au...picioarele...până mâine”. Dar eu nu aveam de unde să cunosc dacă pentru el mai exista un mâine, nici el nu știa. Cred că mai degrabă în acel „până mâine” era speranța că se va risipi, că nu va mai exista acea zi precum s-a rugat cu lacrimi în ani persistenți de singurătate. Acum sunt tânără și proastă și mă uit la oameni pe stradă sperând să mă regăsesc în vreunul, dar e clar că eu trăiesc viitorul la care visam la unsprezece ani și mă aflu, de fapt, blocată într-o comă. Așa visez și acum despre douăzeci de ani, cu gândul că voi fugi departe și voi fi mai liniștită, dar acel departe îmi este neclar, precum mi-au fost cei optsprezece ani și precum îmi vor fi și următorii douăzeci, treizeci, patruzeci...

Și gândurile iar mă duc departe către un timp nedefinit și fug de prezent și vor veni zile în care mă voi socoti : „dar de ce plângi? Ce-ai făcut tu până acum?” Și îmi voi răspunde cu capul plecat și oasele rupte : „nimic”.

Iar din acel „nimic” ce îmi definește deșertăciunea aud râsete și tropăieli, un zgomot al tinereții. Acel apel telefonic pe care îl tot așteptat se transformase într-un joc ce nu doream să-l văd. Ceasul din Cișmigiu nu se zărea, dar banca mea începea să se înece în albastrul deprimant al primelor clipe de înserare, în timp ce restul aparent sorbeau din exuberanța nopții. Astfel se întâmplă când nu ești singur, ci îi părăsești pe ceilalți. În fața mea se smucea întreg grupul Diane și al celor de la Haret și râdea isteric până și Otilia pe care abia acum o vedeam în acel amalgam. Înțelesesem tot ce nu voiam să conștientizez și am plecat resemnată. Am luat un alt drum, cel lung ce mă ducea pe lângă Dâmbovița. Din umbrele violete ce îngrozeau o mică alee se iveau un raft vechi în

care erau așezate același cărți pe care le regăseam în biblioteca sufrageriei, discuri, vinil-uri și fața înnegrita a unui bătrân. „Repede, hai mai repede! E noapte, femeie...Pe ce lume trăiești?” Nu știu, domnule, cine să mă învețe asta? I-am dat banii, ultimii pe care îi mai aveam în buzunarele genții și am luat un vinil. Vântul începuse să bată nebunește, să deranjeze întreg orașul.

Ieșisem de pe o străduță dintre blocurile moderne când un tramvai era să mă spintece, dar începusem a fugi pe lângă biserică și ignoram înjurăturile vatmanului obosit. Aceeași stradă într-un color diferit, unde casele aveau ferestrele acoperite de perdele, dar lumina tot ieșea la iveală și, deși vedeam doar siluete cum se îndoaie, înțelegeam că între acei pereți aveau loc crime și orgii, mari violențe ale omului. Până și în casele întunecate se aflau suflete deja muncite de păcate, ce se rupeau și pierdeau de propria ființă. Trecând pe lângă o casă auzisem o tresărire de râsete. Nebuni. Toți înnebunesc sub ora de violet, când ciorile urlă și ele înnebunite și se roagă să sfârșim. Moartea e chiar aici, deasupra noastră, și noi așteptăm o nouă zi. Un alt tramvai sfâșie aerul și parcă vrea să se arunce de pe șine, să se sinucidă cu tot ce se află în el. Aud țipete dintr-o locuință și cotesc pentru a o lua pe Xenofon. Urc treptele sub amenințarea unor copaci turbați și îmi pierd voința de a mă mișca, ținându-mă de stâlpi murdari. Intru în curtea unde ghivece sunt căzute lângă ușă, dar eu intru și o încui de parcă aveam să comit o mare crimă. Se mai deosebeau doar contururile odăilor sub pulsația violetă și ondularea draperiei prin ale cărei frământări se răceau zidurile casei. Prin bezna opacă am închis toate geamurile, sfârșind la mine în camera unde, ca o comanda firească, am mutat pick-up-ul pe caietele ce cădeau de

pe scundul dulap de lângă pat. Am vârât vinil-ul sub ac și de un gros zumzet inițial s-a înlănțuit o baladă de Chopin. Vântul a încetat să mă mai caute la ferestre, casa întreagă a amuțit și tâmpilele îmi vâjâiau precum la Doi Mai. Ce s-a putut întâmpla în decursul unei ierni de am rămas iar singură?

Mi-a căzut fruntea în palmele tremurânde și creștetul mi se sprijinea de marginea patului. Cât timp trecuse de când nu mă mai rugasem la sfârșit de zi cu conștiința aplecată către divinitate? Nici atunci nu făceam asta, doar corpul îmi era în aceeași poziție. În acea seară plângeam până mă sufocam în plapuma rece și din când în când un suspin ce căuta aer îmi spărgea gâtul. Muzica în continuare cânta precum în vara în care luna ne veghea schimbând discuri după discuri. Atunci însă eram mulți, atât de mulți încât mă întrebam cum intraseră toți în odăița aceea șubredă și cum de puteau trăi atâția oameni în jurul meu. Iar acum eram singură, atât de singură încât muzica nu putea să umple niciun por sau golul ce se acumula sub aceștia. Și îmi pulsau mușchii fără oprire, fără sens, și îmi pulsau și arterele și venele, iar trupul îmi devenea o haină de înmormântare.

Mi-am ridicat privirea când ochii mă usturau de întuneric și fața mă irita de lacrimi, iar atunci nu mai era nicio unduire de violet, ci o noapte fără hotar. Muzica nu mai cânta. Mobila tresărea și pe ceas puteam distinge doar ora trei. M-am ridicat nervoasă și rușinată de tot ceea ce făcusem, de tot ceea ce eram și m-am învelit sub plapuma ce mă strivea. Nici măcar nu visasem. Începe prezentul să prindă contur când nici măcar într-o lume a tuturor tu nu ești a nimănui. Mă lamentasem degeaba. Lucrurile au fost clare de la început, de când vegheam fluturi în parc. Orice

moment, orice secundă în care sunt fericită îmi este propria ghilotină. Fericirea nu poate fi atinsă, e prea frumoasă pentru o lume așa murdară. În iluzia ei ne zbatem, dar la figura ei nici visul nu ne duce. Dar eu nici să mă zbat nu pot. Mă plesnește, iar eu o iau în brațe și de nervi, văzând cât de prost poate să fie omul, mă spintecă cu toporul.

Vara de la Doi Mai îmi dăduse nădejdea că fericirea chiar există undeva ascunsă, sub frunza unei grădini, dar timpul le purifică pe toate, în special distanța dintre om și spiritul său beat. Și liceul vine, și ziua trece și toate rămân la fel, ca la început...